

*Збаразька централізована бібліотечна система
Методично – бібліографічний відділ*

*Серія: «Ніхто не забутий,
ніщо не забуто»*

воїни Збаражчини у зоні АТО

*Спогади учасників АТО на
Сході України*

Збараж - 2017

ББК 63.3(4Укр-Тер)
В 61

Упорядник	Т. Кульпа, завідувач методично-бібліографічного відділу центральної бібліотеки Збараської ЦБС.
Комп'ютерний набір	Г. Бондар.
Відповідальна за випуск	О. Бойко, директор Збараської ЦБС.

В 61 Воїни Збаражчини у зоні АТО [Текст]: спогади учасників АТО на Сході України / Збараз. централіз. бібл. система; метод.-бібліогр. від.; упоряд. Т. Кульпа. – Збараж, 2017. – 32 с.: фотогр.

Війна – це зараз не слово, а реальність. Але кожен з нас хоче миру. Мир, незалежність та цілісність держави завойовують для нас учасники АТО – справжні герої сучасності. Про них варто знімати фільми, писати книжки та розповідати в школах. Ми повинні зробити все, щоб про них не забули.

Інформація буде корисна усім, хто цікавиться історією краю, його найбільшою цінністю – людьми.

ББК63.3(4Укр-Тер)

© Збараська центральна бібліотека, 2017

*Це не сон, не синдром маячні.
Це війна не в далекій країні.
Не в Іраку, чи десь там в Чечні,
А в вишневій моїй Україні.
Саме зараз вони, вояки,
Схід країни від зла захищають.
Б'ються насмерть мої земляки.
Кров'ю землю святу поливають.*

Від упорядника

Крізь вічність із ясних зір і свічадо тихих вод в усій земній красі та зболеній печалі світить нам материнський образ нашої України

Лихоліттями і муками прокотились по нашій українській землі і «розкуркулення», і колективізація, і голодомори, і знищення української інтелігенції, і Друга світова війна, у вогні якої горіли борці за волю України – славні воїни – ОУН-УПА, продовжувачі справи Українських Січових Стрільців. Вінцем багатвікової боротьби стало проголошення Акту Незалежності України. І ми стали громадянами вільної України, щоб понести естафету наших прадідів і дідів, батьків до розвитку і процвітання рідної держави. Ми повинні зробити все від нас залежне, щоб бути достойними спадкоємцями героїзму, самовідданої праці і слави попередніх поколінь борців. І ми гордимось цим

А потім був Майдан, безприкладний героїзм Небесної Сотні... А зараз в Україні триває війна... так зване АТО... Йдуть військові дії, точаться криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України. Весь народ нашої держави об'єднався нині проти російського агресора. Сили АТО намагаються протистояти терористам. На полі битви – захисники, мужні, сміливі, хоробрі. Жоден з них не знає, чи повернеться він

додому, до рідних, який бій стане для нього останнім... І прокидається кожна людина з думкою: скорше б закінчилось це кровопролиття.

У посібнику, бібліотекарями Збаражчини, зібрано спогади воїнів-учасників АТО на Сході України, котрі розміщені в алфавітному порядку назв бібліотек.

Електронну версію посібника розміщено на веб-сайті Збаразької ЦБС: <http://zbarazh-library.com.ua/>

Пошуково-дослідницькі роботи бібліотекарів Збаразької ЦБС

Записано зі слів нижче згаданих людей

С. БУТИН

Матеріал збрала:

Ванжула Д. В., бібліотекар
бібліотеки-філії с. Бутин.

Казновецький Віктор Олександрович

*«Спитай мене, про що я мрію,
Коли я зараз на війні.
Голодний, може, чи хворію,
Лежу в холоднім бліндажі...
Війна проклята, біль і сльози,
Загинув знову побратим,
Молись, кохана, ще і знову,
Щоб повернувся я живим...»*

В. Казновецький

Був на блокпості біля Зайцево. Волонтери забезпечували одягом, взуттям і харчами. Були серед його побратимів поранені і вбиті. Завжди надіявся на Бога. Як і всі, хто був в зоні АТО, переконаний що при грамотних командирах і наказу вищого керівництва це «АТО» вже би давно закінчилось.

Є гіркі спогади про біль втрати побратимів. Залишилися і приємні спогади про мужність і героїзм, про те, що кожен воїн переживав і боявся не за своє життя, а за життя свого товариша. Він, як і багато інших, пішов добровольцем в АТО не за гроші,

які пообіцяв Президент і які йому до цих пір не виплатили, а за Україну.

Обурений був тим, що під Новий рік їм видали гумові чоботи, хоча на вулиці мороз -28°C . Не хочеш брати - не бери, а віддати потім повинен. В березні, коли вже було болото і вода - видали валянки.

Жартує, що він, доки там був, мав позивний - «Генерал».

На моє прохання щось записати зі спогадів відмовився. Запропонував мені самій записати почуте з його розповідей.

Обурений поведінкою бухгалтерів в/ч м. Кіровограда, звідки він ішов в зону АТО, що не спромоглися вчасно подати довідку в Збараський ЦЗ про грошове забезпечення під час проходження служби в зоні АТО.

Згадує про те, що дуже багато курил. Пачки сигарет не вистарчало на одне чергування на блокпості.

Приємно був вражений, коли до них приїхала Катерина Ющенко, без камер і телебачення. Привезла м'ясо, рибу, воду і сигарети. Захоплюється її вчинком, бо ж вона потратила власні кошти і приїхала в таке пекло, де за 500 м. були сепаратисти і могли б в любий момент почати обстріл.

Твердо переконаний, що хлопці, які служать в зоні АТО, можуть дати гідну відсіч окупантам.

Відмітив і про те, що багато бібліотек знищено в зоні АТО. Книги валяються в болоті, воді. Серце обливається кров'ю, коли бачиш світову класику, історичні книги. Навіть врятував декілька книг зарубіжної фантастики і привіз додому.

В грудні 2016 року знову попросився в зону АТО.

с. Великі Вікнини

Матеріал збрала:

Міганович Л. О., бібліотекар
бібліотеки-філії с. Великі Вікнини.

Шаркий Володимир Миколайович

Народився 23 вересня 1982 р. в с. Великі Вікнини. Закінчив Великовікнинську ЗОШ у 2000 р. У цьому ж році вступив у Чортківський державний медичний коледж на спеціальність «зубний технік». В 2002 р. був призваний до Збройних Сил України. Після проходження військової служби закінчив медичний коледж. Працював на будівництві у м. Києві. 27. 05. 2015 р. мобілізований з м. Києва. З 29. 11. 2015 по 27. 07. 2017 рр. перебував в зоні АТО.

Нагороджений відзнакою «За службу державі» згідно наказу командира в/ч ППВ 0425 № 923 від 26. 06. 2016. Командир в/ч полковник С. В. Заболотний.

Шимко Олександр Васильович

Народився 1986 р. в с. Великі Вікнини. Начався у Великовікнинській загальноосвітній школі I-III ступенів. Після закінчення 9 класу даної школи навчався у Збарзькому ПТУ.

Строкову службу не проходив.

Працював у м. Київ.

З 18 вересня 2015 р. по 26 липня 2016 р. перебував в зоні АТО (Напасна, Золоте).

Нагороджений знаком «За честь».

с. Великий Кунинець

Матеріал зібрала:

Санець Г. А., бібліотекар
бібліотеки-філії с. В. Кунинець.

Гоголь Володимир Дмитрович 1968 р. н.

Призваний 14 травня 2015 року - п'ята хвиля мобілізації. Служив: Луганська область, Попеснянський район, смт. Новотомнівка - 24 ОМБ, 3-й ОМПБ. Головний сержант взводу, звання - старший сержант.

Спочатку був в навчальному центрі Рівненської області. 6 червня забрали в зону АТО. 7 червня прибули в Луганську область, Новоайдарський район, с. Ахтирка. В Ахтирці пройшли бойове злагодження і 13 червня був на лінії оборони в районі Кримського. Там пробув півроку, проводились навчальні стрільби, несли службу на постах. Спочатку жили в палатках, тоді облаштували бліндажі. Займалися солдатською службою.

8 січня переїхали в смт. Новотошнівка, де були до березня місяця. Потім проводили розмінування і на передовій будували оборонні споруди, а підрозділи поетапно займали і обживали їх.

Приємною подією, яку згадує Володимир було освячення каплички, в якій кожен солдат міг помолитися і заспокоїти свою душу. Згадує малюнки дітей, які підіймали патріотичний настрій і дух військовослужбовців.

Згадує собаку, який прибився до наших військових і часто ходив з ними на розмінування, але одного разу підірвався на міні, врятувавши чиясь, а можливо й декілька життів.

Двадцятого червня відбулась ротація батальйону. Погрузились в ешелон із Красного Лиману - передислокація на Новояворівський полігон. Чотирнадцятого липня був звільнений в запас.

Повернувся на своє робоче місце в Вишнівецький професійний ліцей, де працюють разом з дружиною Тетяною. На даний час навчає учнів майстерності столяра.

Кубінський Віктор Анатолійович 1990 р. н.

Кубінський Віктор Анатолійович
03. 06. 1990 року народження.

Мобілізований 15 лютого 2015 року - четверта хвиля мобілізації. Місяць проходив навчання на Рівенському полігоні. Вчили на зв'язківця, гранатометника, водія. Розподілили в 14 бригаду Володимир-Волинська. Після підготовки відправили на бойове злагодження на Дніпропетровський полігон. Там також був місяць. Після того послали на полігон в Миколаїв для формування груп в зону АТО і там були два тижні. Згодом відправили ешелоном в Донецьку область, а там йшли пішки до села Новосілка 1 Маріупольського району під Гранітним. Служив в піхотному батальйоні. Там були два місяці в постійній напрузі, постійній провокації. За цей період було десь сто обстрілів і двадцять двохсотих. Це було літо, жили ми під відкритим небом, я спав в машині КАМАЗ. Основним моїм завданням було підвозити боєприпаси, воду, продукти харчування. Пізніше нас відправили в Мар'янку на постійне місце дислокації. З

Гранітного ми не дуже хотіли їхати, бо вже там якось привикли, обжились, але накази не обговорюються і потрібно було робити передислокацію. Комбат сказав, що їдем туди, де сонце інакше світить. Під'їжджаючи до Мар'їнки, ми вже відчували «подихи» війни - було багато залишеної, розбитої воєнної техніки, вибоїни від вибухів гармат. Їхали вночі з вимкненими фарами по полях. Як приїхали в Мар'їнку швиденько розклалися, майже за дві години, вже кожен мав свої бойові позиції. Жили в бліндажах по три чоловіки, бліндажі викопали самі, пооббивали стіни дошками з мушків в яких були боєприпаси, часто бліндажі затоплювало, бувало встаєш зранку по коліна в болоті.

З харчуванням проблем не було, був хліб і до хліба все було - крупи, картопля, олія, ковбаси. Часто хлопці з других підрозділів приїжджали до нас по хліб, бо в них з продуктами було важче, ми ділилися чим могли. А в нас проблеми були з пальним, якого часто не вистачало. Одного разу везу снаряди на бойові позиції - посеред дороги в полі машина гложне, бо закінчилось пальне (хоча я говорив, що мені бракне пального, щоб доставити боєприпаси). Що робити? Машину закрит, а сам втік в найближчі корчі, бо стоїш в чистому полі - в будь

який момент можуть обстріляти, але ж хлопці чекають на боєприпаси. Комбат дістав пальне і ми доїхали до потрібної позиції.

В бліндажах ще була проблема з мишами. Їх була сила-силенна. Робили полапки з відра і за ніч повне відро виносили тих мишей, хоча і коти були, але вони не давали ради їх ловити. Населення ставилося до нас вороже.

Зачастини до КАМАЗу мені передавали з дому. За всю службу мені десять раз прострілювали скати, я їх вимінював на тушонку, на продукти, бо треба ж на чомусь їхати. Бронежилета і каску мені вислав мій кум і друг Волянюк Сергій з Німеччини, де він зараз проживає. Маскувальну сітку передали збаразькі волонтери. Берци, спальний матрац - з дому. Учні зі школи передавали малюнки, ними був обвішаний весь бліндаж. Також Віктор згадує теплий светр-кофту, який передали діти і який зігрівав його тіло, а малюнки - душу, протягом всієї служби. Прослужив 15 місяців. На Пасху приїхав до сім'ї, де на нього чекав маленький Максимко, дружина Іванна, батьки, сестри і брат, племінники, а також всі односельчани.

Тиванюк Олександр Васильович 12. 04. 1977 р. н.

Від спілкування відмовився. Мабуть ще болить душа від пережитого...

с. Максимівка

Матеріал збрала:

Сова Г. В., бібліотекар
бібліотеки-філії с. Максимівка.

Драпала Йосиф Данилович

Число та рік народження: **24.07.1971**

Місце народження: **с. Чагарі-Збараські, Збараський район**

Освіта, який навчальний заклад закінчив (де навчається):

СПТУ №8 м.Підволочиськ

Місце роботи (навчання): **Максимівська ЗОШ І-ІІ ст.**

Сімейний стан: **одружений**

Короткі біографічні дані: **Навчання в Чагарозбараській початковій школі, потім навчання в Максимівській ЗОШ І-ІІ ст. Одружений. Разом з дружиною виховують трьох дітей.**

Час перебування на Євромайдані і АТО з **18.06.2015 по 30.06.2016**

Нижній ряд посередині

Кравчук Володимир Анатолійович

Число та рік народження: **03.12. 1981**

Місце народження: **с. Максимівка**

Освіта, який навчальний заклад закінчив (де навчається):

Львівський техніко-економічний коледж

Місце роботи (навчання): **Тернопільміськтеплокомун-
енерго.**

Сімейний стан: **неодружений**

Короткі біографічні дані: **: Навчався в Максимівській
ЗОШ І-ІІст . Виховувався в багатодітній сім'ї.**

Час перебування на Євромайдані і АТО з **14.08.14 по
18.09.15** в складі Харківського 22 батальйону. Перший
із Максимівської сільської ради був призваний на
службу.

Справа

Перший зліва

Мартиняк Андрій Богданович

Число та рік народження: **18.03.1980**

Місце народження: **с. Максимівка, Збаразький район**

Освіта, який навчальний заклад закінчив (де навчається): **ПТУ**

№1 м.Тернопіль

Місце роботи (навчання): **безробітний**

Сімейний стан: **одружений**

Короткі біографічні дані:

Час перебування на Євромайдані і АТО з **18.05.2015 по 23.09.2016**

Михайлечко Володимир Ярославович

Число та рік народження: **25.09.1993**

Місце народження: **с. Гори Стрийовецькі**

Освіта, який навчальний заклад закінчив (де навчається):

ТЦПТО №1

Місце роботи (навчання) : **ПАТ «ТЕРА»**

Сімейний стан: **неодружений**

Короткі біографічні дані: **: Проживає з батьками.**

Час перебування на Євромайдані і АТО з червня 2015 по липень 2016 в складі 128 бригади

Трощанський Петро Васильович

Число та рік народження **13.07.1972**

Місце народження: : с. Максимівка, Збарзький район

Освіта, який навчальний заклад закінчив (де навчається):

середня професійна, СПТУ №4, м. Тернопіль

Місце роботи (навчання): **товариство Макс-Явір**

Сімейний стан: **одружений**

Короткі біографічні дані: **Навчання в Максимівській ЗОШ І-ІІст. В 13 років залишився круглою сиротою. Вихованням займалась рідна тітка по лінії мами.**

Одружився. Разом з дружиною Оксаною виховують сина Василя.

Час перебування на Євромайдані і АТО з **24.08.15 по 10.11.15;**
з **04.03.16 по 24.10.16**

с. Малі Вікнини

Матеріал збрала:

Ворончук Н. Я., бібліотекар
бібліотеки-філії с. Малі Вікнини.

Сидорчук Микола Вікторович

Народився 17 жовтня 1993 року в с. Малі Вікнини Збарзького району, Тернопільської області. Протягом 2000-2004 рр. навчався в Маловікнинській загальноосвітній школі I ступеня. 2004-2011 рр. навчався у Великовікнинській загальноосвітній школі I-III ступенів. 2011-2015 рр. навчався в Академії сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного на факультеті бойового застосування військ у м. Львові. Спеціальність: управління діями механізованими підрозділами, військове звання: посада курсант.

28 лютого 2015 р. закінчив Академію сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного і був направлений у м. Київ для подальшого продовження військової служби, вже на офіцерській посаді, в 101-у окрему бригаду охорони Генерального Штабу Збройних Сил України, на посаду командира взводу охорони.

Військове звання – лейтенант-офіцер.

28 лютого 2016 р. отримав військове звання - старший лейтенант. З 22 березня 2016 р. по 3 вересня 2016 р. перебував в зоні проведення АТО. Був

нагороджений грамотою від генерал-майора І. І. Танцюри, за сумлінне виконання службових (бойових) завдань у складі сил антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей. Виконував тимчасові обов'язки командира 8-ої роти охорони 101-ої бригади генерального штабу Збройних Сил України м. Київ.

Трагічно загинув у київському метро 8 червня 2017 року.

С. Синява

Матеріал зібрала:

Миронець Н. С., бібліотекар
бібліотеки-філії с. Синява.

Кутик Юрій Петрович

Я, Кутик Юрій Петрович, був мобілізований 19. 06. 2014 року до лав Збройних Сил України у зв'язку з проведенням в державі антитерористичної операції на Сході України. Потрапив до Львівської окремої 16-ої бригади армійської авіації. Пройшовши термін 1,5 місячного бойового злагодження підрозділу, був відправлений на антитерористичну операцію на Схід України в селище міського типу Камиш-Зоря, яке знаходилося за 15 км. від м. Волноваха Донецької області. Наш підрозділ виконував завдання по охороні залізничної станції, яка була стратегічно важливим об'єктом в цій війні. На цю станцію поїздами приходила бойова техніка та боєприпаси, які доставлялись в зону бойових дій. Відправлялись з цієї станції і великі колони бронетехніки: танки, бронетранспортери, ракетні

установки типу «Град», «Ураган», та ракетні установки «Тоска У». Прослуживши там два місяці, повернувся в підрозділ 16-ої бригади м. Броди. Після 8-ми денної відпустки, був знову відправлений на Схід в м. Дніпропетровськ на охорону Дніпропетровського міжнародного аеропорту. Ходили в наряди на блокпости, що знаходились по периметру цього аеропорту. Служба проходила важко, бо вже була зима і в нарядах, особливо вночі, було дуже холодно. Хоч даний аеропорт не знаходився на території Донецької та Луганської областей, але постійно на нього проникали диверсійні групи, які ми неодноразово затримували. На території знаходились армійська техніка та боєприпаси. Були наші винищувачі «Су-27», «Міг-29», та вертольоти нашої 16-ої бригади «Мі-8» та бойовий «Мі-24». Винищувачі та вертольоти кожного дня літали в зону бойових дій. Пройшовши спеціальне навчання, мені і самому довелось політати в зону бойових дій на транспортному «Мі-8» та бойовому «Мі-24», в якості бортового стрілка. Ми літали в зону АТО і доставляли боєприпаси та харчі і забирали звітти поранених бійців. Згодом доля закинула мене у місто Краматорськ, Донецької області, де я охороняв у нічний час бойовий вертоліт «Мі-24». Служити на цьому аеродромі армійському, було страшно, оскільки кожного дня я бачив вночі, як в небі пролітали ракети від ракетних установок ворога. Неодноразово попадало і в наш аеродром. Був знищений один вертоліт, броньована машина та армійська палатка, де ми жили. На щастя з моїх побратимів ніхто не зазнав поранень, бо всі сховались у бліндаж. Після повернення із Краматорська моя служба проходила далі по охороні Дніпропетровського аеропорту.

Під час проведення АТО з моєї 16-ї бригади в зоні бойових дій загинуло дев'ятеро військовослужбовців, захищаючи нашу неньку Україну. 09. 06. 2015 р. я був демобілізований із Збройних Сил України.

с. Стрийівка

Матеріал зібрала:

Горбач З. В., завідувач
бібліотеки-філії с. Стрийівка.

Бойко Іван Петрович **1995 р. н.**

Підписав контракт із Збройними Силами України. Пройшов службу в ВСП (військова служба правопорядку).

Три місяці в Тернополі проходив вишкіл для участі у бойових діях. 28 лютого 2016 р. поїхав в зону АТО м. Попасне, Луганської області. Був 300 метрів від лінії фронту, слідкував за військовослужбовцями Збройних Сил України, щоб не вживали спиртних напоїв. Там пробув до травня місяця 2016-го.

12 травня повернувся в Тернопіль для проходження подальшої служби. 9 листопада 2016 р. поїхав в зону АТО с. Новозванівка, Луганської області - боровся з місцевими ополченнями бойовиків, які стояли 400 метрів від них.

19 грудня брав участь у вивезенні поранених бійців Збройних Сил України з Світлодарської дуги в лікарню м. Попасне. Після чого був нагороджений медаллю «За відвагу». З Новозванівки переїхали в Попасне, де стояли на блокпостах.

25 січня 2017 р. знову повернувся в Новозванівку Луганської області Під час обстрілу невдало стрибнув з машини і пошкодив хребет, появилось три хребтові грижі.

І знову поїхав у Тернопіль. Звідти мене направили в 59-ту бригаду ЗРВ (зенітно ракетний взвод) на полігон «Широкий лан», Миколаївської області А звідси я опинився в госпіталі м. Одеси, де мене оперували.

22 березня приїхав на реабілітацію додому, згодом маю їхати на «Широкий лан», Миколаївської області для проходження подальшої служби.

Беднарчук Іван Васильович **1982 р. н.**

Беднарчук Іван Васильович народився в с. Стриївка, Збаразького р-ну, Тернопільської обл.

Після закінчення середньої школи поступив в ПТУ м. Тернополя. Служив в армії у внутрішніх військах.

В 2014 році, коли була друга хвиля мобілізації в АТО, був призваний в м. Броди, де сформувалась їх частина.

Літав на вертольоті. У вертольоті нас літало двоє: пілот та я - як стрілок. Возили харчі, боєприпаси в Дніпропетровськ. Я, як стрілок охороняв і відбивав ворога. Взвод складався з 20 чоловік.

Десять днів був на аеродромі і 10 днів на передовій. Був в Дебальцево, Краматорську, Зеленому Мисі.

Назад возили поранених в госпіталь.

Після Бродів, пів року був в Умані, возив «Гради», боєприпаси. Через кожні 10 днів вахта мінялася. Дякувати Богу нікого не збили. Потім захворів - кишка вилізла, адже «Гради» дуже важкі. Довелось лікуватися.

В зоні АТО був рік. Після лікарні був вдома, а потім знов на передову на півроку. Майже всі хлопці були зі Львова, а нас трьох були з Тернополя.

Тим хлопцям зі Львова постійно волонтери привозили продукти і все необхідне. А мама моя організувала в селі збір всього необхідного - хто гроші, хто продукти, хто що міг, то й давав. Найбільша допомога прийшла з Італії від нашої

односельчанки, яка зробила збір в нашій діаспори. Багато медикаментів та грошей.

Багато допомогли наші односельчани – підприємці Свист Михайло і Надія, які живуть і працюють в Тернополі.

Зокрема з села - Гасай Галина, Лисобей Надія, пекарня «Горлиця». де директором Ковальчук.

Всім селом збирали, а грішми нам вийшло по 2500 тис. гривень, які розділили для потреб хлопцям. Армії також дали.

Велике спасибі всім вам, дорогі стрийвчани.

Мобілізувався в червні місяці 2015 р. Довго не хотів нічого розповідати. Возили до лікарів, психологів.

Аж через два роки прийшов до себе і дещо розповів.

Гойдало Віталій Володимирович 1969 р. н.

10 лютого 2015 р прийшла повістка з военкомату і я поїхав в м. Рівне на навчання, які проходили на полігоні один місяць.

Через місяць нас перевели в м. Мукачево Закарпатської області в 128-у окрему бригаду.

3-го червня 2015 р. переїхали в Луганську область м. Щастя, де прослужив до 15 листопада. Потім цю бригаду відправили на ротацию на полігон «Широкий лан», де я захворів і був відправлений в лікарню до Львова, а пізніше до Мукачева. Після одужання поїхав на бойові позиції в м. Щастя станиця «Луганська». Там я шоферував. Виїжджали на блокпост «Хрей» для ремонту техніки, зброї, пушок, кулеметів.

Одного разу ми засікли, що перебігала диверсанта розвідувальна група (ДРГ) противника з посадки соняшникового поля.

Нас було 11 чоловік, коли передали по рації начальству в штаб, поступила команда – прориватися до своїх своїми силами, що ми і зробили. Машину пустили і йшли пішки збоку машини, я тільки кермом крутив і керував, так пройшли без втрат. Але кузов машини був весь зрешечений кулями.

Приїхали ми на базу в село Червоний жовтень, доклали всі обставини командиру. Командування послало групу розвідників, які потрапили в засідку за 1 км. від того місця, де ми приймали бій.

Вернулося тільки двоє солдат, які були поранені. Одного забрали в полон, одному голову відрізали, а решту – постріляли.

Потім направили «БТР»-ом роту солдатів, які забрали вбитих і поранених своїх. Диверсійна група відійшла.

Бої йшли в м. Щастя - станиця Луганська. На блокпості «Хрест», я не бував в боях. Бувало вночі виїжджали під обстрілами на блокпост ремонтувати техніку, зброю.

27 квітня 2016 р. демобілізували. А 3-го вересня знову забрали в Рівне на перепідготовку в 14-ту бригаду.

Івахов Василь Анатолійович **(1973 р. н. (сільський голова с. Стриївка))**

В лютому 2014 р. написав заяву про добровільний вступ у ЗСУ (Збройні Сили України).

З червня по липень 2016 р. був в м. Тернопіль у 6-му БТРО (батальйон територіальної оборони) м. Тернополя і Тернопільської області.

Там проходили військове злагодження: виїзди на полігон, стрільби і різні військові навчання, які необхідні для виконання в бойових умовах, які пізніше сильно пригодились.

В середині липня вирушили на південь України батальйоном у складі 400 чоловік для виконання завдань поставлених Міністерством оборони України.

Місце дислокації на перших порах було на кордоні між Херсонською областю і Кримом – село Червоний чабан і місто Чаплинка. Перебували там до жовтня 2014-го, утворюючи першу лінію оборони: робили бліндажі, окопи і все, що необхідно для оборони від загарбників.

В жовтні переїхали на зимівлю в Скадовськ, зробили ротачію, там були інші спецвійська, які обороняли той самий кордон. В Скадовську, до лютого 2015 р. обороняли прибережну зону 170 км. завдовжки.

В лютому, згідно наказу Міністерства оборони України, ми з усією бойовою технікою і особовим складом вирушили в сектор «М» - місто Маріуполь. Здійснивши 500-кілометровий марш, ми прибули в пункт призначення.

До червня 2015 р виконували бойові завдання Міністерства оборони і командуючого сектором «М» (Маріуполь), охороняли наші рубежі в секторах «А» (Луганськ), «С» (Донецьк) і «М».

1 червня 2015 р. був звільнений в резерв.

Як стояли під Кримом, то майже кожен день були диверсанти, яких ловили і передавали їх у відповідні органи. Були і диверсійні групи і одинокі, які проходили через кордон, щоб дестабілізувати ситуацію всередині країни.

В Криму випустили з тюрми зеків, які мали виконувати певні завдання на нашій території. Також ми охороняли трасу Херсон-Крим, південно-Кримський канал, де була прісна вода. Таким чином я побував в усіх гарячих точках країни.

Сівак Василь Володимирович

Сівак Василь Володимирович народився і живе в с. Стрийка. Закінчив Стрийську загальноосвітню школу I-III ст. і поступив у Вишнівецьке ПТУ, для здобуття професії столяра-паркетчика.

Працював довгий період часу на м'ясокомбінаті «Агровіта», згодом – заправщиком на бензозаправці в Збаражі.

30 серпня 2014 р. мобілізований в Яворів у 24-у механізовану бригаду.

24 вересня нас забрали в с. Вербляни на бойову підготовку на полігон.

1 листопада поїхали на передову в Лисичанськ Луганської області. Там нас розформували і розподілили на блокпости. Наш взвод – 27 чоловік, попав в с. Мирна Долина, а через три дні відправили на 29-ий блокпост, де пробули один день. Потім нас кинули в с. Жолобок, де ми пробули до 4 лютого 2015 р.

Як приїхали на 29-тй блокпост розслабились, закурили, а тут як почали «Градами» лупити. З мого взводу вбили одного хлопця із Снігурівки. І неможливо було забрати тіло, бо бойовики з другого боку стріляли. Його аж вовки пороз'їдали.

4 лютого 2015 р. мене відправили на ротачію додому, але я спочатку попав до Львівського воєнного госпіталю, там мав операцію на ногу, яку застудив.

Після лікарні я приїхав на реабілітацію додому. В квітні місяці, я вже був у частині, де формували бригаду.

17 травня відправили в Луганську область у 31-ий блокпост, де близько стояли сепаратисти. Почалися бої в Золотому біля Дебальцевого. Ми зайняли позицію з другого боку териконів.

В нас стріляли і ми відстрілювались. Воювали в Донецьку в 54-й бригаді, де нас перевели з 24-ої Львівської. З червня по вересень були в Донецьку.

Недалеко від 29-го блокпоста стояли Донські козаки, які часто стріляли з «Градів».

В нас був сильний комбат, розумний чоловік, який пройшов війну в Афганістані, Чечні, то в нас втрат, як таких, не було – були лише поранені і контужені.

Зі Збаража Юра Ганусевич тяжко був поранений, лежав там в госпіталі, а потім його забрали до Львова. Мене зачепила осколками хвиля від удару і поламала мені ребра.

Волонтери з Тернопільщини багато допомагали, за що їм велике спасибі.

Вони допомагали і запчастинами і продуктами і закрутками різними. А мені на день народження торт спекли і дали подзвонити додому.

9 вересня 2015 р. із Золотого переїхали в Артемівськ, де оформили всі документи, роззброїли і відправили додому машиною, а сепаратисти за нами стріляли.

Стрийвус Андрій Миколайович 1980 р. н.

Закінчив середню школу і поступив в Кременецький лісотехнікум. З технікуму забрали в армію, а після армії продовжив навчання.

Після закінчення лісотехнікуму, працював майстром цеху Миронівського лісництва Шостківського району Сумської області.

В даний час працюю обліковцем ТОВ «Поділля».

19 червня 2014 року мене викликали у військкомат для проходження медичної комісії. Висновок був – здоровий. Мое прізвище було занесено у список, згідно якого набирали в

авіаційну бригаду м. Броди. Мене призначили навідником кулемета чи пушки у батальйон охорони.

Від цієї бригади відрядили в Запорізьку область, Куйбишевський район, станція «Камиш-Зоря».

Спочатку розвантажували боєприпаси з вагонів. Потім забрали в караул для охорони станції, на якій стояли ешелони військової техніки і боєприпасів, по п'ять вагонів. І так було два місяці. Після того знову повернулися в Броди. Нам дали коротеньку відпустку на вісім днів до 15 жовтня, а з Бродів перевели в Новоград-Волинський. Там формувався перший окремих інженерно-будівельний батальйон із 75-ти чоловік. Сформували 2-гу роту, доукомплектувавши хлопців із 25-ї десантної частини і з 30-ї механізованої бригади. У роті було 100 чоловік.

Чекали в Новоград-Волинському – звідки і відправили в АТО.

Мене і Романа Хомишака із Збаража і ще 23 чоловік – взвод, відправили на місце майбутньої дислокації батальйону.

6-го листопада о 04⁰⁰ год. ранку виїхали автомобільною колоною в зону АТО.

В Пирятині нас залишили і посадили з хлопцями, які верталися з АТО в Лубни, Полтавської області. Сам чекав я на машину, яка відстала в дорозі, бо поламалась. Чекати довелось 12 год. – цілу ніч. Цією машиною наздоганяли перших, добралися до Сватово Луганської області А всі решта вже були на місці призначення – с. Колодіївка, Луганської обл. Ново-Айдарівського району. Дали нам зброю і ми чекали на батальйон з технікою дві неділі.

За рішенням командира батальйону нас, 25 чоловік, тих хто першими приїхали, залишили для оборони, а решту призначили по впорядкуванню окопів, бліндажів.

Робили третю лінію оборони, опорні точки, доти. В Колодіївці ми пробули з листопада до лютого.

Потім перекинули батальйон під місто Северо-Донецьк і там даліше виконували поставлені перед нами завдання до 15 травня 2015 р. Відправили на ротацію додому до 01. 06. А з 01. 06. повернувся в Новоград-Волинський і чекав на демобілізацію. 23 червня 2015 р. вже був вдома.

Рекомендована література

1. **Волонтери. Мобілізація добра** [Текст]: зб. / уклад. і передм. І. Карпи. – Харків: Кн. Клуб «Клуб сімейного дозвілля», 2015. – 256 с.
2. **Гуменюк, Б. Блокпост** [Текст]: вірші, новели, публіц. / Б. Гуменюк. – Київ: ВЦ «Академія», 2016. – 336 с.
3. **Катастрофа і тріумф історії українських героїв** [Текст] / упоряд. М. Семенченко; за заг. ред. Л. Івшиної. – 2-е вид., перероб. – Київ: «Українська прес-група», 2016. – 296 с.
4. **Лойко, С. Аеропорт** [Текст]: роман / С. Лойко. – Київ: Брайт Букс, [2015?]. – 374 с.
5. **Положій, Є. Іловайськ** [Текст]: розповіді про справжніх людей / Є. Положій. – Харків: Фоліо, 20016. – 378 с.
6. **Сурженко, М. АТО** [Текст]: історії зі Сходу на Захід / М. Сурженко. – Брустурів: Дискурсус, 2014. – 84 с.
7. **Трофимович, В. Любов на лінії вогню** [Текст] / В. Трофимович. – Харків: Фоліо, 2016. – 153 с.: фотогр.

8. **Чупа, О. Казки мого бомбосховища** [Текст]: роман / О. Чупа. – Харків: Кн. Клуб «Клуб сімейного дозвілля», 2015. – 224 с.

9. **Я – свідок. Записки з окупованого Луганська** [Текст] / авт. текстів В.Торба; відпов. ред. А. Мотозюк; заг. ред. Л. Івшиної. – 2-е вид., перероб. – Київ: Українська прес-група, 2016. – 384 с.

* * *

1. **Парова, Н. Волонтери надіслали бійцям зимову амуніцію** [Текст] / Н. Парова // Народне слово. – 2017. – 1-6 січ. – С. 5: фотогр.

2. **Парова, Н. Залужанці провели другий благодійний ярмарок на підтримку воїнів АТО й закликають збаражан зробити так само** [Текст] / Н. Парова // Народне слово. – 2017. – 20 січ. – С. 5: фотогр.

3. **Парафіяни з Нижчих Луб'янок напекли найбільше пасок для воїнів** [Текст]: [в рамках благодійної акції «Воїнам АТО – до Великодня»] // Народне слово. – 2017. – 28 квіт. – С. 5.

З М І С Т

<i>Від упорядника.....</i>	<i>3</i>
<i>Бутин .....</i>	<i>5</i>
<i>Великі Вікнини.....</i>	<i>7</i>
<i>Великий Кунинець.....</i>	<i>8</i>
<i>Максимівка.....</i>	<i>15</i>
<i>Малі Вікнини.....</i>	<i>19</i>
<i>Синява.....</i>	<i>20</i>
<i>Стриївка.....</i>	<i>22</i>
<i>Рекомендована література .....</i>	<i>30</i>

